VELKÁ DOBRODRUŽSTVÍ

K českému moři a za pouští do Vlkova

GPS souřadnice: 49.1733858, 14.7128261

Praktické informace

Délka trasy: 6 km

Obtížnost: Lehká trasa vedoucí z velké části po rovince kolem rybníků. Výlet je možné jet s kočárkem (pouze velká gumová kola), na kole i se psy (část cesty na vodítku, na pláže nesmí). Kratší trasu projdete volným tempem za necelé dvě hodinky.

Vzdálenost od Prahy a jak se tam dostat: 120 km ujedete za necelé dvě hodiny. Pojedete po D1, pak směr Benešov →Tábor → Veselí nad Lužnicí. Pak směr Hamr a odbočit doprava po šipkách k pískovně.

Parkování: Doporučujeme jen „legální“ parkoviště u občerstvení Na pískovně (25 Kč za den). Pokud auto odstavíte někam do přírody (CHKO), hrozí pokuta.

WC: U jezera je několik budek typu TOI TOI.

Možnost občerstvení: V sezoně občerstvení zvané Na pískovně.

Nejbližší další výlet agentury Velká dobrodružství: Písek, Terčino údolí, Třeboň, Hluboká nad Vltavou, Jindřichův Hradec, Česká Kanada.

Trasu pro vás prošla Lucie Nachtigallová.

Trasu testovali bratranci Petr a Pavel s babičkou a dědou z Českých Budějovic.

Péťa (5 let): „Mně se líbila opravdická poušť a také jsem se koupal.“

Pavlík (8 let): „Rybáři nám ukazovali, co chytli – děda je také rybář, tak nám povídal, jak vypadá která rybka.“

Popis výletu - Legenda pro rodiče

Milí cestovatelé,

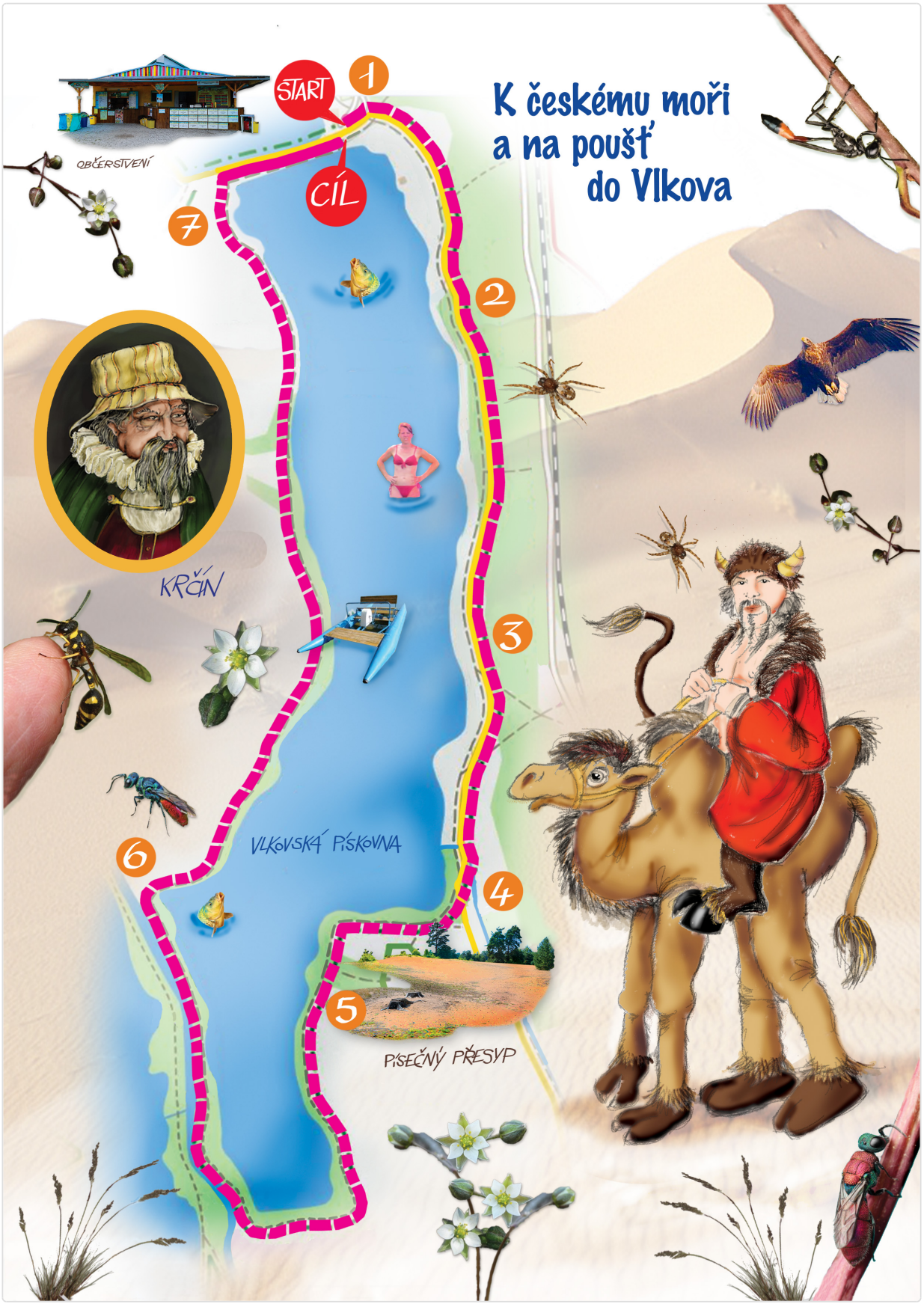
věděli jste, že poušť najdete i v České republice? Nejznámější česká písečná duna je na Třeboňsku, kam vás zveme. A nejen na dunu! Krásná procházka vás povede kolem zatopených pískovcových lomů, kde se můžete vykoupat. Pět oddělených jezer vzniklo po těžbě štěrkopísku v letech 1952 až 1986.

Překrásnou procházku plnou koupání, písku, divokých třešní a ostružin (podle roční doby) projdou všechny děti od 5 let. Tento výlet vznikl s dotací a podporou Turistické oblasti Třeboňsko, z. s., a proto je pro všechny výletníky ZDARMA.

Dopis dětem

Ahoj, kluci a holky, tento výlet se vám bude moc líbit. Vede totiž po rovince kolem krásného jezera, ve kterém se můžete vykoupat nebo si u něj postavit hrad z písku. Je ho tady totiž skoro tolik jako na africké poušti! Stejně jako k našim ostatním výletům jste i k tomuto dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Pokud půjdete správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst správné texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny dnešní úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte. Když nám pošlete dopisem, e-mailem nebo prostřednictvím FB správné řešení, zařadíme vás do slosování o Lumpardíky.

Mapa výletu

K českému moři
a na poušť
do Vlkova
START
CÍL
1
2
3
4
5
6
7
OBČERSTVENÍ
KRČÍN
VLKOVSKÁ PÍSKOVNA
PÍSEČNÝ PŘESYP

Doplňovačka

Pokud se vám podařilo zaparkovat u občerstvení (v létě to tady bývá obtížné), rozhlédněte se a zkuste najít ceduli Českého rybářského svazu s mapou. Hned u ní je totiž vstup na naši pěšinku a také zde čeká první písmenko do tajenky. Najděte na tabuli modré kolečko s rybou a prutem.

1. Opište poslední slovo z kolečka.

V Chráněné krajinné oblasti Třeboňsko se na 240 hektarech mezi městem Veselí nad Lužnicí a obcemi Horusice a Vlkov rozprostírá území pískoven.

Pět oddělených štěrkových jezer vzniklo po těžbě štěrkopísku v letech 1952 až 1986. Vede jimi naučná stezka Veselské pískovny. Je dlouhá šest kilometrů a návštěvník si na ní užije 14 zastavení u informačních tabulí. Upozorňují na výskyt jedinečných a většinou chráněných druhů rostlin a živočichů. My se po této stezce vydáme a kousek si projdeme. Obkroužíme jezero tak, že budeme mít vodu po celou dobu po pravé ruce. Pokud je teplo a voda vás láká, vydržte chvilku a zkuste ujít alespoň pár stovek metrů. Bude tam klid a hezčí pláž.

Věděli byste, jak se jmenuje oblast, kde se nacházíte? Jistě, je to Třeboňsko.

Znáte nějakou písničku o Třeboni? Co třeba tuhle? Zkuste si ji zazpívat, tón a melodii udá maminka. □□

Okolo Třeboně, okolo Třeboně,
pasou se tam koně, pasou se tam koně.
Dej kobylám, to ti povídám,
dej kobylám ovsa.

A když se napasou, a když se napasou,
domů mě ponesou, domů mě ponesou.
Dej kobylám, to ti povídám,
dej kobylám ovsa.

Oves dnes uvidíte, a nejen ten. A nejen v jogurtu ke svačině. Když jsme byli na výletě my, potkali jsme také ječmen, žito a kukuřici. Tak schválně, jestli je také poznáte. Ale o tom až za chvilku, teď si něco povíme o zdejších ptácích.

Třeboňsko s více než 400 rybníky patří z hlediska výskytu vodních ptáků k mimořádně významné lokalitě. A to nejen v rámci České republiky, ale i střední Evropy. Celkem tu bylo pozorováno 280 druhů cachtavých opeřenců.
K nejvzácnějším patří orel mořský. I na toho zde můžete narazit.

Orel mořský má v říši ptáků největší rozpětí křídel – něco kolem dvou metrů. Samec v plné kondici váží zhruba čtyři a půl kila, samice je o třetinu větší. Mladý dravec je tmavohnědý až černý, má černý zobák a černé oči. Dospělý je hnědý, hlava může být světlejší, má žlutý zobák a výrazně bílý ocas. Tito dravci se živí především rybami. Jedná se ovšem zejména o mrchožrouty, kteří sbírají leklé ryby, takže plní funkci jakési zdravotní policie či hygienické služby. Hnízdí na stromech, kde si budují mohutné příbytky o hmotnosti několika set kilogramů. Orli jsou svému hnízdu věrní, rodičovský pár je může používat několik let. Je to hrubá spletenina z větších větví, uvnitř vystlaná suchou trávou, listy a podobně. Hnízdění začíná poměrně brzy, zpravidla v únoru samice snáší dvě vejce.

Vidíte nějakého orla? A hnízdo?

Ale nenarazíte zde jen na vzácné orly. Příroda Třeboňska vyniká neobyčejnou pestrostí biotopů. V rozmezí několika desítek kilometrů zde najdete rozsáhlé jehličnaté a listnaté lesy, zbytky lužních lesů, přechodová rašeliniště, která se svými podmínkami přibližují chladné severské tundře, teplé stepní lokality, mokřadní louky či rybníky, jejichž břehy často nahradily původní mokřadní ekosystémy. Třeboňská rašeliniště, vybrané rybníky a další mokřadní biotopy oblasti jsou zařazeny mezi mezinárodně významné mokřady.

Najděte naučnou tabuli č. 1 a pak také č. 2. O zdejších zvířátkách vám povypráví.

Než dorazíte k tabuli č. 2., projdete kolem nejpopulárnější pláže, kiosku se zmrzkou a také převlékárny. Najděte na ní

obrázek. Jsou na ní halucinace z vedra. Vedra také vytvářejí zvláštní jev. Víte, jak se mu říká?

Ano, fata morgána. Jde v podstatě o vidinu. V dálce se nad horkým povrchem – třeba nad pouští nebo nad rozpálenou silnicí – objeví obrázek něčeho, co tam ve skutečnosti není. Vidíte zrcadlový obraz vzdáleného města, oázy nebo jezera, který pluje ve vzduchu či se vlní nad zemí. Ve skutečnosti to není žádné kouzlo, ale projev chování světla. Jistě víte, že je vzduch u rozpálené země hodně horký a řidší, zatímco vzduch nad ním je chladnější a hustší. Světelné paprsky, které letí od nějakého vzdáleného předmětu, jako je třeba hora, se kvůli rozdílné teplotě a hustotě vzduchu ohýbají. A jak se ohýbají, mohou se stočit tak, že se dostanou až k vašim očím z jiného směru, než byste čekali. Vaše mozečky si pak myslí, že obraz vidí dole, jako by se zrcadlil na nějaké vodní hladině, i když tam žádná voda není.

No, i když si to takhle pěkně vysvětlíme, varianta s kouzlem je nám nějak jasnější…

Hledáme žlutou značku a kousek za ní mokřady a další naučnou tabuli.

2. Najděte tabuli č. 2 a opište první jméno rostlinky na fotce vlevo dole.

Druhovým jménem se jmenuje *zaplavovaná*.

Poznáte i jiné rostliny na obrázku? Mají zajímavá jména. Chtěli byste se tak jmenovat? Třeba Rosnatka? Třezalka? Drobýšek?

Kdo by chtěl vypadat jako drobýšek? Kdybyste si mohli vybrat, kterou květinkou byste chtěli být?

My pampeliškou. Proč? Doletí všude, nikdo ji nezničí a je léčivá!

Pokračujeme dál.

Pokud se podíváte přes vodní hladinu směrem k začátku výletu, možná zahlédnete komíny domů známého města, které se v názvu usmívá.

Město ležící kousek od Třeboně či Českých Budějovic, kde žije asi tak 6 000 obyvatel, by se vlastně mělo jmenovat Veselí nad Lužnicí a Nežárkou, protože jím protékají obě řeky. Ale asi by to bylo moc dlouhé… Nebo tu z nějakého důvodu Lužnici nadržují.

Na protáhlém náměstí v historickém centru stojí za vidění kostel Povýšení svatého Kříže a řada renesančních domů v čele s radnicí a muzeem s psaníčkovými sgrafity. Muzejní budova se nazývá Weisův dům. Je to podle hudebního skladatele Karla Weise (* 1862, ✞ 1944), sběratele jihočeských lidových písní. Expozice vás rovněž seznámí s národopisem blat, historií veselských cechů a bytovou kulturou typického maloměsta. Rovněž zde spatříte zajímavou sbírku palných a chladných zbraní z 19. století.

Víte, co jsou chladné zbraně? Všechny, se kterými se bodá, seká, drtí nebo vrhá. Chladnokrevně…

Také se zde dá docela dobře najíst.

My se však vracíme na pláž k moři. Pardon, k jezeru! Ale je to tu skutečně jako u moře. Odpočívá se tu, koupe, cachtá, sluní… Pomyslnou korunku pískovnám nasazují jihočeská malebnost a převážně borovicové okolní lesy.

Ale kvůli koupání tu dnes nejsme, takže pokračujeme.

Cesta nás vede lesní pěšinkou kolem půjčoven šlapadel do míst, kam už moc plavců nedojde. A přitom je zde písek tak nádherný!

Dokázali byste vysvětlit, co je písek?

Směs drobných kamínků různého původu. Hustota písku závisí na tom, kolik je v něm na vlhkosti, prostě vody. Dělí se podle velikosti zrn. Písek je využíván zejména ve stavebnictví (výroba betonu), při výrobě skla a ve slévárenství. Také se používá jako hračka pro děti. Když totiž písek namočíte, přestane se sypat – a drží. Takže z něj můžete dělat bábovičky, hrady…

Jestlipak si ještě pamatujete, co jste říkávali, když jste lopatičkou poklepávali na formičku? Říkanek k „pečení“ pískových bábovičeek je víc. My pro vás vybrali ty hlavní dvě. Tak šup: Najděte nějaký kelímek či tak něco a během výletu vykouzlete

nejméně dvě bábovičky!

1.
Poveď se mi, bábovičko,
posypu tě cukříkem.
Jestli se mi nepovedeš,
tak tě praštím kyblíkem!

2.

Bábovičko, poveď se mi,

jestli se mi nepovedeš,

tak do Prahy nepojedeš,

jestli se mi povedeš,

tak do Prahy pojedeš.

Jestlipak víte, jak se jmenuje město, kde každoročně vznikají pískové sochy? Je to móóóóc těžká otázka! Také tam vede jeden z našich výletů s tajenkou.

Písek se získává z mořského dna, koryt řek a podloží jezer, odkud se těží pomocí plovoucích bagrů. Největším světovým vývozcem jsou Spojené státy, největším dovozcem Singapur. Těžba písku má ovšem špatný vliv na životní prostředí. Prohlubují se říční koryta, ničí pobřeží a ubývá oceánské fauny, případně celých ostrovů (například v Indonésii).

Celková světová spotřeba písku je přibližně 50 miliard tun ročně. To je dvojnásobek množství, které za stejnou dobu vyprodukují všechny řeky světa. Tato vysoká spotřeba je způsobena i rostoucí výstavbou v Číně a dalších asijských zemích. Pouštní písek, kterého je dost a dost, se pro stavební účely bohužel nehodí. Jak je to možné? Jednoduše: Jeho větrem obroušená zrnka neudrží beton pohromadě. Vědci proto zkoumají možnosti recyklace stavebních hmot a právě úprav pouštního písku. V budoucnu se tedy můžeme těšit, že technologie umožní využít i pouštní písek.

Míjíme další cedulku Českého rybářského svazu a také naučnou tabuli č. 4, která vypráví o ledňáčkovi, dudkovi a blatnici.

3. Který obojživelník vás napadne, když uvidíte blatnici?

Přejdeme *Pláže Avalonu* a projdeme kolem občerstvení.

Věděl by někdo, co je Avalon?

V keltské mytologii a legendách o králi Artušovi je Avalon bájný ostrov. Často je popisován jako jakýsi rajský ostrov, který je zahalen v mlze a je velmi těžké ho najít. Podle legendy se na tento ostrov dostal těžce zraněný král Artuš po své poslední bitvě, aby zde byl uzdraven. Někdy se tomuto místu přezdívá *Ostrov jablek*, protože název Avalon je odvozen z keltského slova pro jablko. Odkazuje na jabloňové sady, které se zde údajně nacházely.

Nalevo najděte porosty vřesu. Na podzim je to tady úplné fialové království.

Za chviličku už budeme u písečné duny. Nejprve se ale ještě zastavíme u tabule č. 5.

Tomu, kdo má rád povídání o Ferdovi Mravencovi od Ondřeje Sekory, okamžitě padne do oka fotka brouka mravkolva. Ten přece Ferdu skoro sežral! Vzpomínáte? Víte, jak mravkolev vypadá?

Dospělý poměrně nevinně – jako nenápadná jepice. Ovšem jeho larva je vybavená obřími kusadly. Žije zahrabaná v čemkoli jemně sypkém (píseček, prach), kde si vytváří pasti ve tvaru nálevky. Když do pasti spadne drobný hmyz (nejčastěji mravenec), nemůže se přes sypký materiál dostat nahoru. Podjíždějí mu všechny nohy. Vyčerpaně pak sklouzne larvě rovnou do kusadel. Je usmrcen a larvička ho vysaje jak pitíčko z krabičky. Mravkolev dokonce loví aktivně: Pokud se kořist dostane na hranu pasti, uvolní se většinou několik zrnek písku, což larva vycítí. Pod mravence pak hází písek, jímž se ho snaží shodit dolů. Naštěstí oběť larvu nevidí, je skrytá pod pískem. Takže mraveneči jen tuší, že je nečeká nic dobrého…

Děti, kdo znáte Ferdu Mravence? Věděli byste, jakým hmyzem byla „slečna“ která se Ferdovi líbila?

4. Jak se jmenovala broučí slečna?

A věděli byste, jak se jmenoval Ferdův popletený kamarád a velký nešika? Tatínkové se nebudou smát…

Konec legrácek, odbočujeme po značce doprava na vyšlapanou stezku, která nás přivádí k duně. Moc na ni nevstupujte, ať ji neponičíte!

Písečný přesyp se nachází asi kilometr severozápadně od obce Vlkov. V roce 1954 byla tato duna i její okolí zapsány mezi obzvláště chráněná území. Písečný val zabírá plochu o rozměrech 80 × 60 metrů a nad terénem ční do výšky čtyř metrů. Je zatím velice dobře zachovaný a stabilizovaný. Přesto se na volných místech udržuje jemně žlutý pohyblivý písek, na němž při větru vznikají zřetelné čeřiny.

Vlkovský písečný přesyp není v kraji největší, ale je zaručeně nejznámější. Není ani nejstarší, ale hodně starý je. Vznik duny sahá až do doby ledové. Vědci se zatím nedopátrali skutečného údaje, takže jedni uvádějí pozdní dobu ledovou, druzí starší holocén neboli nejmladší geologické období, které začalo koncem poslední doby ledové. Tedy 10 000 až 8 500 let před naším letopočtem.

Ach, duno, duno, jak ti závidíme, že ses v relativním zdraví a kráse dožila tolika let! Vybavíte si, děti, kdo z vašich předků se dožil nejvíce roků? A kolik to bylo?

Najděte cedulku *PŘÍRODNÍ REZERVACE*. Je na ní šelma.

5. Co dravci trčí z tlamy?

Vidíte barvu drápků? Je zvláštní, že?

Dotkněte se písku, pohlaďte jeho zrnka a vraťte se na pěšinku k vodě. Jsme v půlce výletu. Hurá!

Znáte film *Doba ledová*? Má hned pět dílů.

V jedné z nejpopulárnějších animovaných filmových sérií se potkáváme s mamutem Manny, Ellie a Broskvičkou, s něčím jako lenochod jménem Sid a tygrem Diegem. Nezapomněli jsme na někoho? Samozřejmě na toho nejdůležitějšího – veverčáka Scrata. I zde je hodně veverek. Třeba u stromu nad tabulí č. 7. Poznáte ho? Je to náš národní strom. Znáte národní stromy jiných států?

Pomaličku se dostáváme na druhou stranu vodní plochy. Kolem nás jsou pole a za stromy další pískovcová jezera. Než dojdeme k místům, kde se dá opět hupsnout do vlnek, ještě se na chvilku vrátíme k duně.

Jisté je, že tato nejznámější písečná duna vznikla navátím písku z Lužnice a že je v podmínkách Chráněné krajinné oblasti Třeboňsko, která se řadí mezi významné mokřady, naprosto výjimečná. A pro běžného občana také nepřehlédnutelná. I když na ni není povolen vstup.

Tato lokalita je domovem výjimečné flóry i fauny. Rostou zde vzácné suchomilné rostliny a žijí teplomilné druhy blanokřídlého hmyzu. Třeba hrabalky, jízlivky, kutilky, hrnčířky či zlatěnky. To jsou ale krásná jména, že? Ale lhali bychom, kdybychom tvrdili, že víme, jak vypadají. Nevíme. Naštěstí je tu strýček Google nebo AI a ti nám je ukážou. Abychom se náhodou neohnali a vzácnou poletuchu nerozmázli na mastný flek.

Což určitě nedoporučujeme v případě velké samotářské včely Pískorybky vrbové! Ovšem teplomilná moucha Trixoscelis marginella by se nejspíš na větší na větší odpor nezmohla.

Živo je i pod povrchem písčin. Vyvíjejí se v něm například larvy brouka zvaného listokaz chlupatý. A na povrchu si zase hřeje svých osm nožek pavouk slíďák písečný.

Ještě máte chuť hodit si na dunu deku a opalovat se tu na adama? My už moc ne…

Brzy na jaře tu kvetou porosty kolence Morisonova, raší kostřava vláskovitá i drsnolistá, paličkovec šedavý a další pískomilné rostliny.

Joj, stočili jsme se směrem k cíli. Hladina nám na chvilku mizí z dohledu.

Nalevo vidíme most přes Lužnici. Jakou má barvu? Máte nějakou takovou někde na sobě?

Dotkněte se jí palcem pravé nohy. Jde to?

Řeka pramení na západním svahu hory Eichelberg v nadmořské výšce 970 m na rakouské straně Novohradských hor. Je to pravobřežní přítok Vltavy a je dlouhá 208 km.

Kolik lidí by si muselo lehnout za sebe, aby zkopírovali celý její tok? Nad kým a pod kým byste chtěli ležet vy?

Lužnice reguluje množství vody mnoha rybníků ve svém povodí (například Rožmberku). Protéká Novohradskými horami, Třeboňskou pánví a Středočeskou pahorkatinou. Je to krásná řeka a mají ji v oblibě vodáci. Více se o ní dočtete ve výletě s tajenkou, který vás provede kolem pískoven u Suchdola nad Lužnicí.

Stále obcházíme jezero. Když vidíme ten písek na plážích, tak nám to nedá a ještě se na chvilku k vyprávění o sypavé hornině vrátíme.

Víte, která poušť je největší na světě? Budete překvapeni!

Poušť si sice obvykle představíme jako rozsáhlé písečné duny ve vyprahlém slunci, ale… Faktem zůstává, že vůbec největší pouští světa je Antarktida. Za poušť se totiž považuje místo, kde ročně spadne méně než 250 mm srážek. Na zmíněném kontinentu pokrývá podobné území plochu 14 milionů kilometrů čtverečních. Sahara má „pouhých“ devět milionů. V některých oblastech – například v úžině McMurdo – nespadly žádné srážky zřejmě už dva miliony let! Antarktida se pyšní řadou dalších rekordů: Je nejchladnějším, největrnějším a nejsušším kontinentem světa a zároveň tam byla naměřena nejnižší teplota v historii: −82,9 °C.

Víte, na které polokouli leží Antarktida? A na které Arktida? Pomůžou rodiče?

Pokud mluvíme o poušti z písku, největší na planetě je Sahara. Rozkládá se v Africe na ploše necelých 9 milionů km².
O čemž jsme se již zmínili… Druhá největší poušť Gobi, která má rozlohu 900 000 km², je proti Sahaře trpaslíček. Sahara je v podstatě pásmo pouští, které na sebe navazují, a vytvářejí tak jeden ohromující celek. Táhne se od Středozemního moře na jih přes celou Afriku od západu k východu, tedy od Atlantského oceánu až k Rudému moři.

6. Jak se jmenuje zvíře, které slouží v poušti jako dopravní prostředek?

Podnebí Sahary je typicky pouštní, tedy suché s minimem dešťů. Za rok spadne od 50 mm do 100 mm srážek, na mnoha místech však po několik let ani kapka. Spíše než dešťové jsou pro tuto oblast typické písečné bouře, při nichž se přemisťuje obrovské množství písku a prachu. Někdy mají takovou sílu, že jsou schopny donést písek ze Sahary až do Evropy. Stává se, že je spad zaznamenán i v Jižní či Střední Americe.

Jdeme podél pole, na kterém často odpočívají vzácní ptáčci. My zde viděli hned několik volavek – a vůbec se nás nebály.

Blížíme se k cíli. Máme pro vás poslední část vyprávění. Nebude o pískovnách, ale o rybnících. Je to třeba, protože jste na Třeboňsku a tady jich jsou stovky!

Naděje, Skutek, Víra, Láska a Dobrá vůle… Krásná jména rybníků z proslulé rybniční soustavy. Budovat ji v letech 1577 až 1579 začal Jakub Krčín, dokončena byla až v poslední čtvrtině 19. století. Tedy asi tak po třech stoletích. Proč to trvalo tak dlouho? Protože jde o velkolepé dílo! A udělat něco pořádně prostě TRVÁ!

Rybníky jsou od sebe často odděleny pouze hrázemi, které drží pohromadě několikasetleté duby. Na hladinách odpočívají stovky nejrůznějších vodních ptáků. Bohatý život pod hladinou si můžeme jen domýšlet podle nikdy nekončícího šplouchání, kvákání, kuňkání a bublání. Neumíme si představit, jak probíhá výlov takových gigantů, ale určitě to musí být zážitek.

Najděte naučnou tabuli č. 14 a opište z textu prvně jmenovanou rybu.

7. Která ryba se nejčastěji v rybnících chová?

Jakub Krčín pocházel z chudého zemanského rodu. Roku 1561 vstoupil do služeb Rožmberků, v nichž se proslavil. Jeho prvním velkým úspěchem bylo vítězství v soutěži na stavbu akvaduktu na Pražský hrad. Vyhrál zaslouženě, protože jeho zbytky jsou vidět dodnes. Nejvíce se ovšem zasloužil o rozvoj českého rybníkářství. Dodnes není známo přesné datum jeho skonu ani místo, kde je pohřben. Podle lidových pověstí doplatil na své pletky s ďáblem, díky nimž se mu tak dařilo. Tak se na tu báchorku podíváme!

Třeboňsko je krajina zasněných rybníků a mlžných svítání nad mokrými lukami. Snad ani nenajdeme rybník, o kterém by se nevypravovala nějaká pověst.

Jednou se na staré baště rozskočily dubové dveře a stanul v nich statný chlapík. U stolu seděl s hlavou v dlaních zamyšlený Jakub Krčín. Před ním se kupily hory nákresů rybníků, vodních koryt a stok. Na otázku, co příchozí chce, neznámý odpověděl, že je koňský handlíř a přichází z Bechyně od bratra. Poté vyndal ze záňadří list s doporučením rožmberského vladaře Petra Voka a nabídkou svých služeb. Krčín pozval neznámého dál. Mimoděk mrkl na handlířovy nohy a div nezkameněl. Levá noha byla normální, místo pravé se na něj šklebilo příšerné kopyto. „Čert," vydechl v hrůze Jakub. Satanáš se hned pustil do uklidňování. Vyprávěl, jak slouží panu Petru Vokovi, milovníkovi koní, jak je s ním pán spokojený a tak dále. Jakub si prohlížel jeho špičatou bradku, silné rty, orlí nos a zarudlé oči. Všiml si i dvou hrbolků na vypouklém čele mezi kudrnatými smolnými vlasy. Jak se vzpamatoval, zeptal se, co po něm čert chce. Pekelník se rozesmál. Že prý chce Jakubovi pomoct. Nabídnout mu své čertovské tlapy za lidské ruce. Za to požadoval maličkost: úpis podepsaný Krčínovou vlastní krví. Rybníkář dlouho neváhal a úpis podepsal. Když osaměl, v místnosti zůstal jen strašný smrad. Rybníky byly postaveny rychle, Krčín zbohatl… Jak to s ním ale dopadlo, jen čert ví!

Jsme na konci cesty. Odbočíme doprava a za pár minut dorazíme na parkoviště u občerstvení. Vidíte, co na vás kouká z tajenky? Je to známá pohádková postava, která žila v zemi obklopené pouští.

Pohádka začínala asi nějak takhle:

Byla nebyla jedna loupežnická banda, které vládl lotr nad lotry LOTRANDO. Chudým i bohatým bral a kumpánům štědře rozdával. Jeho synek dávno odrostl dětským střevícům, a tak se LOTRANDO rozhodl, že je mu třeba dobrého vzdělání. V téže chvíli se u Sargasového moře v Solimánském sultánství trápí sultán nad záhadnou chorobou krásné dcery ZUBEJDY. Uzdraví se princezna příchodem LOTRANDA a dvojitého doktora DRvoštěpa Drnce, nebo ne…?

A protože už se vám z dnešního putování a povídání jistě lepí jazyk na patro, rozloučíme se s vámi. Samozřejmě přejeme šťastnou cestu domů a také děkujeme Turistické oblasti Třeboňsko, z. s. za pomoc s tímto výletem. Dejte si na naše uzdraví nějakou dobře vychlazenou plzničku… Pardon, limonádičku! □□

Na závěr si všichni můžeme zazpívat.

Nám se stalo něco překrásného,
nám se stalo něco divného,
našla dívka kluka nešťastného,
zamilovala se do něho.
Jim se stalo něco překrásného,
jim se stalo něco divného,
našla dívka kluka nešťastného
zamilovala se do něho.

V textu byly použity mimo jiné texty z webů www.kudyznudy.cz, https://www.cestyapamatky.cz, www.selmy.cz, Karel Čapek – Devatero pohádek, https://www.trebonsko.cz, https://www.veseli.cz, https://www.regiontourist.cz, Jaroslav Uhlíř – Nám se stalo něco překrásného.

Otázky k tajence

1. **Opište poslední slovo z kolečka.**

2. **Opište první jméno rostlinky na fotce vlevo dole.**

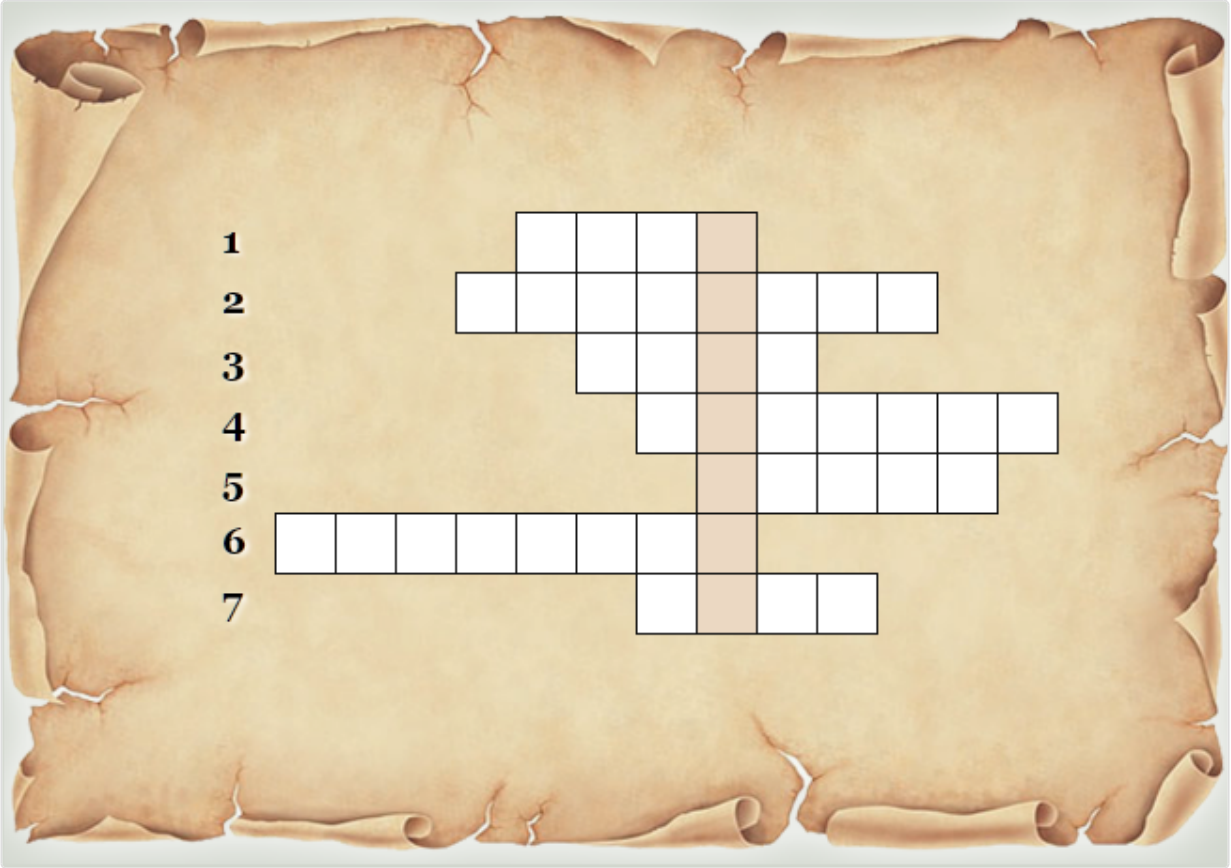
3. **Který obojživelník vás napadne, když uvidíte blatnici?**

4. **Jak se jmenovala broučí slečna?**

5. **Co dravci trčí z tlamy?**

6. **Jak se jmenuje zvíře?**

7. **Která ryba se nejčastěji v rybnících chová?**

A co můžete vyhrát?

Tajenku posílejte na e-mail **veldo@veldo.cz**. Můžete ji také poslat ve zprávě na náš Facebook "Velká dobrodružství". Každý měsíc vylosujeme jednoho z výletníků, kterému pošleme našeho **Lumpardíka z podhradí**. Vždy připojte celé jméno, adresu a také kód výletu.

Výlet stažen z www.veldo.cz | © Velká dobrodružství

Vytvořeno: 03.11.2026 19:55